

Sygn. akt III U 766/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy W. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 31 sierpnia 2015 r. **nr** (...)

I. **zmienia** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy W. C. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 10 sierpnia 2015 r.,

II. **stwierdza**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Sygn. akt III U 766/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 października 2015 r.

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2015 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy W. C. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748). Nie udowodnił 15 lat zatrudnienia

w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, za udowodniony uznano okres 9 lat, 4 miesiące i 27 dni.

Wnioskodawca W. C. w dniu 11 września 2015 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym. Wniósł o uwzględnienie pracy w szczególnych warunkach świadczonej

w Przedsiębiorstwie (...) w K. Budowa B.

w latach 6 sierpnia 1979 r. – 31 lipca 1988 r. Na potwierdzenie charakteru wykonywanej pracy odwołał się do pozyskanej dokumentacji osobowej oraz zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał 25-letni staż ubezpieczeniowy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Natomiast na dzień złożenia wniosku emerytalnego nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca nie przedstawił prawidłowych świadectw pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a z zachowanych dokumentów nie wynika aby praca w spornym okresie w Przedsiębiorstwie (...) w K. Budowa B. na stanowisku górnika- wiertacza była wykonywana w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. C. urodzony (...) złożył w dniu 14 lipca 2015 r. wniosek o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz że nie pozostaje w stosunku pracy.

Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia dołączył świadectwa pracy, w tym świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w czasie zatrudnienia w firmie (...) sp. z o.o.

W dokumencie tym z dnia 12 marca 2012 r. wskazano, że w okresie od 5 grudnia 1988 r. do 31 maja 1999 r. (9 lat, 4 miesiące i 27 dni) wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace: wiertnicze, geofizyczne, hydrogeologiczne, geodezyjne przy poszukiwaniu surowców i wody na stanowisku: robotnika transportowego, wiertacza i pomocnika wiertacza. W kolejnym dokumencie z dnia 4 marca 2014 r. wskazano, że wnioskodawca pracował jako pomocnik otworowy wiertacza – wykaz A dział I poz. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Takie też stanowisko wymieniono w ogólnym świadectwie pracy z dnia 20 maja 1999 r.

Rozpoznając ten wniosek organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 31 sierpnia 2015 r. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na nieudokumentowanie zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. W zakresie charakteru zatrudnienia nie przedstawił dowodów z drugiego okresu pracy w firmie (...) w K..

Dowód: 1. Akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dn. 14.07.2015 r.

- świadectwo pracy i pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z dnia 20.05.1999 r., 12.03.2012 r. i 4.03.2014 r.

- decyzja odmowna z dn. 31.08.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca W. C. z zawodu ślusarz w latach 6 sierpnia 1979 r. – 31 lipca 1988 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. Budowa B. na stanowisku pomocnika wiertacza, a następnie jako kwalifikowany górnik wiertnik.

W czasie tego zatrudnienia w dniu 26 listopada 1985 r. wnioskodawca ukończył kurs specjalistyczny i uzyskał kwalifikację, jako osoba niższego dozoru ruchu - wiertacza zmianowego wierceń mechanicznych obrotowych do głębokości 800 m - w Pionie robót wiertniczych w Przedsiębiorstwie (...) w K. - w zakresie wierceń powierzchniowych, wykonywanych w zakładach górniczych.

Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawca razem ze świadkami J. M. (1) i J. P. (1) stale pracował przy odwiertach na polach górniczych siarki. Prace wiertnicze odbywały się na potrzeby Kopalni (...). Pole odwiertów każdorazowo wyznaczał geolog, następnie do pracy przystępowały 3-4 osobowe grupy, składające się z wiertacza, 1-2 pomocników wiertacza i motorowego. Robotnicy ci pracowali na polu górniczym przy poszukiwaniu siarki. Otwory wiertnicze robione były każdorazowo wieżą wiertniczą, przewożoną na samochodzie. Otwory wiercone były do głębokości ok. 300 m. Prace przy jednym odwiercie na trzy zmiany trwały przez okres od 1 do 3 miesięcy bez względu na warunki atmosferyczne. Odpowiedzialnym za organizację pracy bezpośrednio przy odwiercie był wiertacz (górnik - wiertnik), któremu pomagali pomocnicy. Motorowy (operator urządzeń wiertniczych) zwykle pracował tylko na pierwszej zmianie, do jego obowiązków należało przygotowanie urządzeń wiertniczych do pracy, odpowiednie ustawienie i zabezpieczenie. Natomiast wiertacz i pomocnicy na bieżąco obsługiwali urządzenia i dozorowali ich pracę.

Do obowiązków wnioskodawcy jako pomocnika wiertacza otworowego, a następnie górnika - wiertnika należała m.in. kontrola urządzeń zabezpieczających pracę na otworach wiertniczych, w szczególności w zakresie montowania oraz codziennej kontroli szczelności głowicy przeciwwybuchowej oraz zaworów bezpieczeństwa pomp płuczkowych.

Na polu górniczym przy odwiertach robotnicy podpisywali listę obecności, często też na miejsce pracy mieli przywożone wynagrodzenie. Wynagrodzenie wiertaczy i motorowych liczone było według stawki godzinowej w systemie akordowym. Wysokość wynagrodzenia zależała od głębokości wywierconego otworu (tzw. metrówka). Wynagrodzenie oprócz pensji zasadniczej obejmowało też premię, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe i godziny nocne, deputat węglowy. Od 1982 r. do ustania zatrudnienia w 1988 r. wnioskodawcy wypłacano też dodatek szkodliwy.

Wnioskodawca po ustaniu zatrudnienia uzyskał ogólne świadectwo pracy z dnia 31 lipca 1988 r. Nie ubiegał się o świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach. Taki dokument uzyskał świadek J. P. (1). W świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach z dnia 19 grudnia 1994 r. firma (...) wskazała, że w latach od 1 lipca 1979 r. do 30 czerwca 1992 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę na polach górniczych siarki na stanowisku operatora urządzeń wiertniczych.

Sąd ustalił też, że w Archiwum Państwowym w W. (Archiwum Dokumentacji Osobowej i Płacowej w M.) zachowała się jedynie dokumentacja płacowa dotycząca wnioskodawcy tj. angaż z dnia 1 maja 1988 r. oraz listy płac za lata 1979-1988 r.

Dowód: 1. Akta organu rentowego:

- świadectwo pracy z dnia 31.07.1988 r.,

- angaż z dnia 1.05.1988 r.

- listy płac 1979-1988,

2. zatwierdzenie kwalifikacyjne Okręgowego Urzędu Górniczego w K. z dnia 26.11.1985 r., Instrukcja Kontroli (...) na Otworach Wiertniczych z dnia 10.05.1980 r., świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych J. P. (1) z dnia 19.12.1994 r. (k. 17)

3. zeznania świadków (e-protokół z dnia 30.10.2015 r.):

- J. M. (13 min.),

- J. P. (21 min.),

4. zeznania wnioskodawcy (e-protokół z dnia 30.10.2015 r. – 31 min.).

Sąd ustalił też, że wnioskodawca od 30 stycznia 2002 r. na wniosek podlega ubezpieczeniom społecznym jako rolnik, opłacając z tego tytułu należne składki.

Dowód: 1. Akta organu rentowego:

- zaświadczenie KRUS z dnia 18.06.2015 r.,

2. zeznania wnioskodawcy (e-protokół z dnia 30.10.2015 r. – 31 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego, w tym zachowanej dokumentacji z akt osobowych wnioskodawcy

z okresu jego zatrudnienia w latach 1979-1988. W aktach tych znajdują się dokumenty płacowe wskazujące, że pracował on m.in. jako pomocnik wiertacza i otrzymywał od 1982 r. dodatek szkodliwy. Dodatkowo w toku postępowania Sąd uwzględnił zaświadczenie kwalifikacyjne potwierdzające uprawnienia wnioskodawcy do wykonywania obowiązków

w zakresie niższego dozoru ruchu na polu górniczym oraz zakres jego obowiązków.

Za pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków pracujących razem

z wnioskodawcą: J. M. (1) i J. P. (1). Świadkowie ci dokładnie opisali strukturę zatrudnienia w firmie (...) oraz rodzaj prac wykonywanych przy otworach wiertniczych przy poszukiwaniu siarki. Wskazali, jakie prace wykonywał wnioskodawca oraz jak wyglądała organizacja pracy. Dodatkowo szczególny charakter wykonywanych prac potwierdził świadek J. P. (1), okazując swoje świadectwo pracy. Sąd podzielił także zeznania wnioskodawcy, który również podał jakie prace wykonywał przez sporny okres zatrudnienia.

Zebrana obecnie dokumentacja wraz zeznaniami świadków i wnioskodawcy potwierdza okres i faktyczny charakter wykonywanej przez niego pracy na stanowisku pomocnika wiertacza i górnika wiertnika na polach górniczych siarki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy W. C. jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie

§ 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca wykazał, iż ukończył 60 lat oraz posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego. Ponadto organ rentowy uwzględnił mu 9 lat, 4 miesiące i 27 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym z uwagi na brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę na stanowisku pomocnika wiertacza i górnika wiertnika

w latach 6 sierpnia 1979 r. – 31 lipca 1988 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. Budowa B..

W orzecznictwie podnosi się, iż praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 r., III AUa 1797/11, LEX nr 1130404).

W ocenie Sądu wnioskodawca na stanowisku zarówno pomocnika wiertacza, jak

i górnika wiertnika stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wiertnicze przy poszukiwaniu siarki bezpośrednio na polu górniczym.

Wskazać należy, iż w znacznej części podstawę ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia stanowiły dokumenty w postaci oryginalnych list płac, w których uwidoczniono wypłatę dodatku szkodliwego oraz dokumenty potwierdzające kwalifikacje wnioskodawcy do zajmowania samodzielnego stanowiska górnika wiertnika, uzupełnione zeznaniami świadków oraz wnioskodawcy. Zasadniczy spór sprowadzał się bowiem do ustalenia, jakie faktycznie prace wnioskodawca wykonywał w czasie zatrudnienia, z uwagi na brak świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu wnioskodawca przez cały sporny okres wykonywał prace w warunkach szczególnych:

- od 6 sierpnia 1979 r. do 25 listopada 1985 r. na stanowisku pomocnika wiertacza,

- od 26 listopada 1985 r. do 31 lipca 1988 r. na stanowisku kwalifikowanego górnika wiertnika tj. łącznie przez 8 lat, 11 miesięcy, 26 dni.

Praca na tych stanowiskach została potwierdzona dokumentami w postaci zaświadczenia kwalifikacyjnego, ogólnego świadectwa pracy, list płac, angażu, świadectwa pracy J. P. (1) oraz zeznaniami świadków. Ponadto z zeznań świadków oraz wnioskodawcy wynika, że w poszczególnych okresach pracował on na wymienionych stanowiskach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako pomocnik, a następnie wiertnik pracował on wyłącznie przy urządzeniach wiertniczych na polu górniczym siarki. Takie same prace przy otworach wiertniczych wykonywał też u następnego pracodawcy.

Prace, które faktycznie były wykonywane przez wnioskodawcę wymienione są w wykazie A Dział I poz. 4 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów - prace wiertnicze, geofizyczne, hydrogeologiczne i geodezyjne przy poszukiwaniu surowców i wody.

Stanowiska te zostały wymieniono też w przepisach branżowych tj. w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. - dział I „W górnictwie”, poz. 4 pkt 23 (wiertacz i pomocnik wiertacza),

Wątpliwości, które miał organ rentowy w związku z brakiem świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych udało się usunąć w toku nin. postępowania. Możliwe okazało się zakwalifikowanie zajmowanych przez wnioskodawcę, w spornym okresie zatrudnienia, stanowisk pracy według przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. oraz przyporządkowanie ich do stanowisk wymienionych w zarządzeniu branżowym. Okazało się to, o tyle uzasadnione, że identyczne prace wnioskodawca wykonywał u następnego pracodawcy tj. w firmie (...) Sp. z o.o., okres tego zatrudnienia został uwzględniony.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – dokumentacji osobowej oraz w zeznaniach świadków i jego własnych. Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np. z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron.

W ocenie Sądu charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, wskazuje, że była to praca w warunkach szczególnych.

W rezultacie Sąd przyjął, że wnioskodawca dodatkowo wykazał 8 lat, 11 miesięcy i 26 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Łącznie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy, przed dniem 1 stycznia 1999 r., udowodnił więc ponad 18 lat takiego zatrudnienia.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu prawo do emerytury, poczynszty od dnia 10 sierpnia 2015 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz ocena dokumentów osobowych) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.